

РЕШЕНИЕ

№ 5230

гр. София, 19.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 05.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **11988** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, вр. чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България.

По жалба от М. А. А. Е. - гражданин на Е., срещу ОТКАЗ, рег. № 5364р-19301/16.10.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България е образувано адм. дело № 14096/2019 г. С Решение № 1447/28.02.2020 г. 69^{-ти} състав на Административен съд София – град е отменил отказа и е върнал преписката на административния орган за ново произнасяне. Съдебното решение е отменено от състав на Четвърто отделение – ВАС, по адм. дело № С-32/2020 г., с Решение № 66/27.11.2020 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав.

В настоящото съдебно производство оспорващият и упълномощеният от него адвокат: поддържат жалбата, с която се твърди материална незаконосъобразност на заповедта, както и нарушаване правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи; представят заверени преписи на писмени доказателства (свидетелство за съдимост, съдебни решения).

Ответникът, посредством юрисконсулт – пълномощник оспорва жалбата, излагайки становище за материална и процесуална законосъобразност на заповедта. Заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, изпълнявайки указанията на касационната инстанция указва на ответника да

представи доказателствата, въз основа на които е формирано отрицателното становище на Държавна агенция „Национална сигурност“, на което се е позовал, постановявайки отказа. Представени са от заместник – председателя на ДА „НС“ и са прието по делото като писмени доказателства, обособени в отделен том с ниво на класификация „поверително“, извадки от четири справки, подписани от директора на Дирекция „Т“ и касаещи М. А. А. Е.. Адвокатът - пълномощник на жалбоподателя оспори истинността на информацията, изложена в справките, като поиска да бъде разпитан служителът на ДА „НС“, изготвил справката, както и да бъдат представени данни за оперативната информация, послужила за изготвяне на справките. Тези доказателствени искания Съдът остави без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Мотивите на касационния съд да отмени Решение № 1447/28.02.2020 г. по адм. дело № 14096/2019 г. на АССГ са, че: основанието за отказа е „единствено въз основа на писмо № 69/29.08.2019 г. на ДА „НС“; „по делото не е установено на базата на каква точно класифицирана информация е формирано отрицателното становище на ДАНС и налице ли са данни, че лицето представлява заплаха за националната сигурност“. Дадени са указания: „при новото разглеждане съдът да укаже на ответника, че в негова тежест е да попълни делото с необходимите данни, които следва да се изискат от ДАНС. По - конкретно необходимо е да изискат справките и доказателствата, с които органът е аргументирал своето отрицателно становище (съдържат се като номера в класифицирания том на делото). Съдът следва да прецени съобразно данните по делото, дали въз основа на събраната информация поведението на чужденеца може да се квалифицира като заплаха за националната сигурност и обоснове своите изводи относно законосъобразността на оспорения отказ“. В същото време касационният съд е приел, че „във всички случаи отрицателното становище на ДАНС има обвързваща сила спрямо органа, който е сезиран със заявление за предоставяне право на пребиваване на чужденеца. В съответствие с установената съдебна практика и нормативна уредба, становището на Д. в хипотезата на чл. 22, ал. 4, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на право на пребиваване, когато това е единственото посочено в него основание за отказ. Получаването на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България“.

С процесното Заявление, рег. № Г-7596/05.08.2019 г. М. А. А. Е. - гражданин на Е. е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България, на основание чл. 25, т. 5 ЗЧРБ – пребивавал законно и без прекъсване в рамките на последните 5 години, преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване. Към заявлението са били приложени всички, изискуеми документи. Постановен е от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР Отказ, рег. № 5364p-19301/16.10.2019 г., мотивиран с писмо № 69/29.08.2019 г. от ДА „НС“, относимо към разпоредбата на чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ – лицето с действията си е поставило или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Жалбата е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Според чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява, въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което се издава (ал. 4) след писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, „което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“. Материалноправните основания по чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1, използвана като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна. С други думи и във връзка с горното, когато писменото становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“ е за това, че чужденецът, „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на Българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“, компетентният административен орган отказва да издаде съответното разрешение за постоянно пребиваване.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът установи и докажа по несъмнен начин наличието, по отношение М. А. А. Е. - гражданин на Е. на основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. В цитираните по – горе извлечения от справки, съдържащи информация с ниво „поверително“ авторът се позовава на оперативни данни, каквито агентите на ДА „НС“ събират, посредством различни гласни и негласни способности, по смисъла на чл. 5 от Закона за ДА „НС“, за изпълнение на дейностите по чл. 4 с.з. Изцяло в компетентността на Агенцията е да анализира и систематизира наличните данни, като дава обобщено становище за конкретно лице, от гледна точка защита на националната сигурност и интересите на РБ. В този ред на мисли е недопустимо в съдебно производство като процесното, Съдът да проверява истинността на информацията по реда на чл. 193 ГПК и/или да разпитва физическите лица (най-често негласни сътрудници), които са предоставили оперативната информация. Тази информация, изложена в цитираните извлечения от справки дава основание на Съда да приеме без съмнение, че през периода от м.10.2016 г., до 2018 г. М. А. А. Е. е извършвал действия, които, поради поверителния характер Съдът не може да цитира и които определено може да бъдат квалифицирани като такива по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Данните касаят, както неговото поведение, така и дейността на неговия баща, брат му и други роднини. Обстоятелството, че чужденецът е пребивавал в РБ на валидно основание пет години и тук живее семейството му (съпруга и дете (деца), не е основание да бъдат пренебрегнати доказателствата за дейността му, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Фактите, касаещи тази дейност са толкова сериозни, че обосновават приложението на чл. 6 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета, от 25.11.2003 г., относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, за отказ да бъде предоставено право на постоянно пребиваване, поради преобладаващ интерес и съображения за защита националната сигурност на РБ. Разпоредбите на Конвенцията за правата на детето и КЗПЧОС не променят гореизложените съображения. Не може да бъде прието, че с издаването на процесния отказ е нарушено гарантираното с чл. 8 КЗПЧОС право на зачитане на личния и семейния живот. Процедурата относно разрешаване/отнемане правото на пребиваване на чужденец – гражданин на трета страна е регламентирана в

ЗЧРБ и в този смисъл, провеждането ѝ по отношение на жалбоподателя е допустимо, с оглед изключението по чл. 8, § 2 от Конвенцията. Обществените отношения, регулирани със ЗЧРБ са свързани пряко с националната сигурност и обществения ред-съображения, които винаги имат превес над личните интереси на отделни лица.

Отхвърлянето на жалбата обуславя основателност на претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, в полза на ответника, което Съдът определя в размер на 100 лева, на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. А. А. Е. - гражданин на Е., срещу ОТКАЗ, рег. № 5364р-19301/16.10.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, по Заявление, рег. № Г-7596/05.08.2019 г.

ОСЪЖДА М. А. А. Е. - гражданин на Е., ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: